

Sineklerin bilimi 2

Dünya üzerinde şehirden az uzakta herhangi bir sokakta gece olmuştu. gezegenin dönmesinin yavaşladığı coğrafyada, örtmüşken üstelik bulutlar kara kaplı gökyüzünü kara bulutlarla, yağmur gökyüzünden usulca salınmaktaydı. Arnavut parkelerin üstü sokak lambalarıyla soluk soluk parıldarken yeryüzünü döve döve yürüyen ama aynı zamanda parmak ucuyla yürürmüşçesine sessizce ilerleyen biri vardı. İnce uzun gösterişsiz bu sokağın sonunda beyaz ışık görünmese de adamın her adımının ardında hayal kırıklıkları bırakıyordu. Her adım bir kahır ve her adım bulanıklaştırıyordu sokağı. Adamın kafasındaki şapka ona ayrı bir hava katıyordu. Yün Paltosuna düşen damlalar paltoda küçük sim parçalarıymışçasına yağmurun ve ıslaklığın varlığını kanıtlıyordu. Elleri üşümekteydi yumruk olan elleri paltonun cebinde inine sığınan bir ayıyı andırıyordu. Bu karanlık gecenin tek aydınlık yanı ara sıra çakan şimşeklerdi. Adam yılmadan yürüyordu ıslanan pantolonu bedenine yapışmıştı. Beyninin içi binlerce düşünce dolu çıldırmanın eşiğinde akıl sağlığı uçurumun kenarında koşarmış gibi ha sıyırdı kafayı ha sıyıracakmış gibi hissediyordu. Zordu yaşamak hele de hayatını bin parçaya bölüp on binlercesini başkaları için başkalarının saadeti için harcamışsa insan daha da zordu elbet.

Adamın kafasında hala kapıyı çarpıp çıkışı çınlamaktaydı karısının bir de film şeridi gibi geçen parke taşları. Çoraplarının ıslaklığı sinirini bozuyordu aklının bir yerlerinde. Birden kafasına dank etmiş veya uzun zamandır düşünüp kendine itiraf edememişte o cesareti kendinde bulamamışçasına kafasını kaldırıp boşluğa sertçe baktı. Bir süre baktıktan sonra yüz kasları yumuşayıp dudakları aralandı ne yapıyorum lan ben dedi kendi kendine. Ne yapıyorum ulan ben dedi tekrar. Hayatı ne çabuk gelmişti bu noktaya ve neydi onu ve çevresini bu denli kökten değiştiren. Eğer taşrada yaşasaydı bu kötülüklerin

tanrının yapacağına inanmayıp kesin yan komşu veya köyden ona hasetlik eden birinin büyü yaptığını düşünürdü ve kendi kendine hayali düşmanlar yaratırdı. işte yaşaması için bir nedeni olurdu intikam! Ama ne yazık ki ne intikam bu adama göreydi ne de cinler periler büyüler sonuçta o bir bilim insanıydı ve kimsenin merak etmediği şeyleri araştırarak geçirmişti ömrünü, öyle tutkuyla sarılmıştı ki hiçbir şeyi düşünemez olmuştu sineklerden başka. Şimdiyse karısı ve çocukları evi terk edip çıkmışlardı, karısı al sineklerini götüne sok yeter artık yaşamak istiyorum ben deyip 2 çocuğu kolunun altına alıp kapıya yönelmişti acele etmeden giydirirken ayakkabılarını çocukların. çocuklar her masum mahkumun bakışları gibi babalarına bakmaktaydı, adamsa her gün oturduğu koltukta öylece oturmaktaydı anaları hışınla ayağa kalkıp ben anama gidiyorum bitti dedi ve sertçe çekti kapıyı... Dizleri ağırlaştı yapay bir sancı girdi dizlerine ve bu sokakta turuncu tuğladan örme duvara yaslandı, duvarın çıkıntısı sırtını rahatsız ediyordu, yağın yağmurun altında iyice saldı kendini. bu duruşu evrensel olarak bir oturma odalarında televizyon karşılarında olurdu bir de bu adamda. Eğer başkası görseydi bu adamı ağladığına bile inanmazdı, her yeri bu denli sıırıslıklamken nasıl ağlayabilir ki insan. Sokak lambasının ışığına baktı adam uzun uzun gözleri yaşlardan net seçemese de aydınlık içini rahatlatır umuduyla bakmaktaydı. Yağmur takılı kalan video parçasıymış gibi binlerce aynı damlalarla düşmekteydi. Gözlerinin odağı yağmur damlalarından sokak lambasının ışığına kaydı ve baktı binlerce sineği gördü umursamadan yaşıyorlardı hala. Uzun uzun onlara baktı işte buydu ömrünü harcadığı hayvan. Bir vakit sonra sinekler arasında tuhaf davranışları olan bir sinek çarptı gözüne sinek hızlı hızlı uçup birden yağmura attı kendini ve hızla uçmaya başladı gözleriyle takibe alan adam ne yapıyor bu diye merak etti. Bir süre uçtuktan sonra bahçe dekoru olan beyaz lambalı ışığa vardığını gördü usulca yaklaştı adam izledi izledi ve izledi. Sinek beklenmedik bir davranışla beyaz lambanın içine girdi. Adam parke taşlarına uzanmış şekilde iç geçirdi. Sonucun aynı olmasına kızarak " bir sinek daima sinektir. " dedi. Belini yokladı silah hala

durmaktaydı belinde. Emekli komiser babasından yadigar bu ufak silahı çıkarıp horozunu çekti. Silahı inceledi bir süre. Yavaşça şakaklarına götürdü silahın soğukluğu gecenin soğukluğuyla harmanlanıp iç ürpertici bir hava oluşturunuyordu. Gözlerini kapadı ve tetiği çekti. Büyük bir gürültünün ardından ölüm sessizliği bürüdü sokağı. Sağ yanına uzanıp kalmış adamın kafasından akan kanlar Arnavut kaldırımlarının arasını doldurmaktaydı...

Bunu izleyen Tanrı(?) adem hep aynı adem dedi.

Revision #1

Created 15 Şubat 2024 22:47:35 by tekelpare

Updated 15 Şubat 2024 22:54:04 by tekelpare